

Mùa yêu đầu

Mười bảy tuổi, người ta bắt đầu rung động, bắt đầu “chêngh vêngh”, bắt đầu nhớ thương. Và như thế người ta bắt đầu yêu... Mỗi tình đầu của những ngày chập choạng ấy khiến trái tim non nớt của Phương loạn nhịp.

Mưa, mưa rơi rồi! mỗi lần mưa như vậy lại khiến Phương nhớ đến mùa yêu đầu của mình. Phương và Minh xa nhau đã gần một năm nay, không liên lạc, không chạm mặt, không hỏi thăm, không thư từ, không một cái gì cả. Từ đó đến nay mọi thông tin của Minh đều lè nhòe , mờ mờ, xa xa, dù có cố bao nhiêu cũng không thể nắm bắt được. Phương chập chờn, chơi vơi như đang cố níu mọi thứ từng thuộc về Minh, từng thuộc về kỉ niệm của hai đứa. Phương cười, Phương khóc, rồi cái hình bóng cũ của những ngày xa xưa lại ùa về.

Ngày đó, Phương gặp Minh, có lẽ đó là ngày Phương hiểu rõ nhất định nghĩa của hai từ “say nắng”. Phương vẫn hay thắc mắc về cái người ta gọi là tiếng sét ái tình, là cái chạm mặt lần đầu mà đã tương tư, nhưng hơn bao giờ hết Phương biết tim mình đang thổn thức. Phương vẫn còn nhớ rất rõ từng nét trên khuôn mặt Minh, một khuôn mặt lạnh lùng, đầy những mộng lung nhưng có sức hút ghê gớm.

Trời mưa to, Minh vội vàng chạy vào lớp thì đụng Phương ngã nhào, Phương lăn đùng ra, tiếng cười vang lên ... mỗi lúc một to, rồi tiếng choạng, cái vòng tay vỗ ra cửa vào da thịt bịn rịn máu. . tiếng rên rỉ , tiếng kêu... Minh bế Phương chạy một mạch đến phòng y tế trong trạng thái không một chút cảm xúc... còn Phương vẫn chưa định thần lại, chỉ thấy choáng váng, đau nhứt. Phương được ô y tá cho thuốc uống, cầm máu, và băng bó vết thương.

- cháu chỉ bị trầy ngoài da thôi, vài bữa nó sẽ lành. Con gái nhớ đi đứng cẩn thận, cứ chạy nhảy chỉ cho giờ nằm một đồng thể này.

Phương không còn sức để giải thích, chỉ im lặng bất lực. Rồi sau lưng Phương vang lên tiếng: “không phải lỗi của bạn, là do e vội quá nên đụng bạn. Em xin lỗi”

Cô y tá cầu nhàu”mấy anh mấy chị lớn hết rồi, đâu phải con nít đâu mà đi

đứng kiêu không nhìn này nhìn nọ, rồi đụng bạn đến thế kia. Em quay qua mà xin lỗi bạn đi”

Minh quay sang nhìn Phương vẻ hối lỗi: “mình xin lỗi bạn, do vội quá nên không kịp tránh, giờ mình đưa bạn về nhé?”

Phương chưa kịp phản kháng thì Minh đã lại gần đỡ Phương dậy trong vòng tay của mình “để tui chở bạn về, như vậy sao học được”

Không biết sao lúc đó Phương hiền dữ vậy, nếu là Phương của cách đó ba mươi phút thì đã cho Minh một cái đấm vào mặt rồi, nhưng Phương bây giờ lại lù lũi như con mèo bị mắc mưa, thấy mà tội. Cái mặt Phương thảm quá! cái mặt tự dưng nũng nịu như cần che chở, chực có người vỗ về, vút ve. Minh nhìn thấy mắc cười nhưng vẫn thản nhiên không để ý, rồi đưa Phương ra xe.

- Ê ngồi lên đi, hay giả vờ đau rồi bắt người ta đỡ.

- Đây, đụng vào con nhà người ta rồi còn nói vậy hả. , tui chưa bắt đền là may rồi đó. Bộ không có mắt sao mà không nhìn thấy tui. (Phương gắt lên)

- Hô, hô(cười vẻ trêu ghẹo), người ba mét bẻ đôi thế kia bảo sao tui thấy cho được, có trách thì trách nhóc lùn quá nên tui không thấy.

- Kêu ai mà nhóc, lớn hơn người ta chắc(phương lườm)

- À quên, tui tên Minh, nick “THIÊN MINH”, lớp 12. Như vậy là lớn hơn Phương rồi phải không?

- Sao biết tên tui?

- Tên Phương trên áo kia.

Tự dưng, Phương thấy mình khác, khác với Phương mà thường ngày người ta hay gọi “Phương bướng”. Phương không thể hiểu nổi sao lại không gân đầu gân cổ cãi lại, không dùng lời lẽ đánh đá mà Phương hay dùng trong lớp để tranh cãi với Minh. Cơn đau từ bàn tay khiến Phương bậm môi “ôi, đau quá”. Minh giật người, chiếc xe đạp phanh kít lại. Trời vẫn còn đang mưa, nhưng chỉ là mưa bay, hai chiếc áo mưa phất phơ trong gió, đầu tóc ướt rồi nùi, nhìn

giống như cảnh người ta đi tị nạn ấy.

- mà nè gần tới nhà chưa sao không nói hay thấy Minh đẹp trai quá rồi quên cả đường về. (Minh cười to)

- thôi đi, cái mặt như bánh đúc thế kia mà làm có giá quá. Chẳng qua là tui bị đau không là có cho tui cũng không thêm để cho Minh đèo, để phải nhìn cái bản mặt đáng ghét này. (Phương trợn mắt)

Mưa lại khóc to lên như đứa trẻ khóc đòi quà, khiến người ta vừa thương vừa giận. Còn Phương và Minh thì bị mưa làm cho ướt sũng như con chuột đồng ngày lũ, te tua và mềm nhũn.

Đường về nhà Phương mỗi lúc lại rõ hơn, khoảng cách của Phương và Minh cũng rõ hơn.

- Đến nhà rồi, dừng lại đi. (Phương gục)

Phương không cho Minh đưa mình vào tận nhà vì sợ mẹ lại hỏi đủ chuyện mà Phương thì không biết phải trả lời như thế nào, nên Phương tự mình lê lết một đoạn. Minh đưa Phương cái cái điện thoại bảo Phương đưa số có gì Minh sẽ chịu tiền thuốc và hỏi thăm Phương.

- không sao, tui không việc gì hết nên Minh không phải chịu trách nhiệm, chỉ có điều nếu gặp lại tui sẽ cho Minh một đấm. Nói rồi Phương lồm thồm đi về, bỏ mặc Minh trong một mớ cảm xúc rối như tơ.

Phương vừa về đến đã thấy mẹ, mẹ hốt hoảng nhìn con gái chèm nhèm mưa, tay co ro trong mớ gạt y tế.

- Phương, con bị sao thế này.

- con chỉ bị té thôi mà mẹ, không làm sao. Chỉ cần nghỉ một lát là khỏe ngay mẹ à. Mẹ đừng lo.

Phương đi lên phòng, thay quần áo, rồi cuộn người trong chăn ngủ một giấc. Mọi chuyện về Minh tạm gác qua một bên, lúc này với Phương không có gì ngoài việc cái tay đau và mệt như cả, nên Phương chả mấy quan tâm đến cái tên Minh vừa làm mình bị thương rồi đèo mình về khi này. Phương mơ

màng, rồi ngủ...

Còn Minh, hình như Minh thấy thích cái cô bé mặt tròn trĩnh ấy rồi... Mười tám tuổi, Minh có đủ thứ, nhà có điều kiện, ba mẹ làm ăn lớn, con một và được cưng chiều, muốn gì có đó. Người ta gọi Minh với cái mác “con nhà giàu”, nhưng họ không hiểu để mang cái nhãn mác đó Minh phải đánh đổi rất nhiều thứ.

Mười tám tuổi, người ta biết như thế nào là bữa cơm gia đình, biết thế nào là ngày chủ nhật, biết thế nào là cảm giác yêu thương đúng nghĩa. Còn Minh, ngoài vật chất chẳng có cái hình thù nào rõ nét về kí ức tuổi thơ. Minh không có bạn bè, không có mối quan hệ với bất kì ai. Bởi Minh luôn phải đề phòng tất cả, bởi Minh sợ họ đến với mình chỉ vì mác “con nhà giàu”. Và cứ như thế, Minh đơn độc, đơn độc đến tận bây giờ...

Hôm nay, Minh chợt nhận ra bản thân cần được yêu thương, Minh cũng chỉ là một đứa trẻ thôi mà, chính Phương đã đánh thức cảm giác ngủ quên trong Minh lâu nay. Minh luôn khiến người ta phải sợ, sợ với sự lạnh lùng nơi mắt Minh, sợ với cái lầm lừ mỗi khi cúi lên. Thế mà Phương, Phương lại trềng mắt cãi bướng, lại lên giọng, lại thờ ơ. Đối với Minh xưa giờ chỉ có người cảm nắng rồi làm quen với Minh, chứ bao giờ Minh chủ động xin số rồi bị từ chối thế kia. Minh cười, một nụ cười từ trước đến giờ chưa từng có nơi khoe miệng.

Ở cái thời buổi này, muốn biết rõ về một người rất dễ, chỉ cần tra trên facebook hoặc tìm vài người để hỏi thăm là được. Qua danh sách bạn bè để tìm người quen, cuối cùng Minh thấy dòng chữ “Phương bướng”, nhấn nút theo dõi. Và Minh bắt đầu tìm số điện thoại để hỏi thăm Phương về vụ hồi sáng.

Đồng hồ reo, ba giờ chiều.

Phương bò dậy, đầu tóc rối bù, mắt lờ đờ, mình ê ẩm, tay thì đau, miệng khô khốc. Phương vào nhà vệ sinh, rửa mặt, nhìn vào gương thấy mình bê bối kinh khủng, vội định thần lại rồi chải tóc như mọi khi. Phương với tay lấy điện thoại, chợt thấy tin nhắn:

- Ê, con khi khỏe chưa?

- Nhầm số rồi(phương cách cách màn hình), rồi vứt điện thoại xuống.

- A nè, nhóc không nhớ a sao?

Màn hình sáng, Phương nhìn tin nhắn rồi bức dọc trả lời

- Bị khủng hoảng, đã nói nhầm số rồi.

Phương quăng điện thoại vào góc giường, tự nhiên khuôn mặt Minh lại hiện lên, bây giờ Phương mới thấy Minh đẹp, đẹp đến nao lòng. Nhất là khi Minh cười, rất dễ khiến người ta xao động. Nụ cười có hai lúm đồng tiền, với cái gò má mỗm mỗm như trẻ con, mặt tròn vo, ai thấy Minh mà không “cảm” mới lạ. Và Phương cũng đang “cảm” như thế.

Điện thoại reo lên, cuộc gọi từ số lạ, Phương bắt máy:

_alo

- Nhóc khỏe chưa, sao anh nhắn tin không trả lời?
- Ai vậy, mình quen không
- Thiên Minh
- Sao có số điện thoại của tui vậy?(Phương tỏ vẻ ngạc nhiên)
- Không chỉ biết điện thoại, mà facebook và mọi thông tin về nhóc anh đều biết
- Đồ điên!
- Minh cười to, haha

Nụ cười ban nãy mà Phương nhớ đến, nụ cười khiến bao người mong ước được làm quen. Và Phương không biết mình đặc biệt như thế nào đến khi Minh nói

- tớ thích cậu, làm bạn tớ được không?
- Sao muốn làm bạn với tui
- Vì anh không có bạn, một người bạn đúng nghĩa.

Phương gật mình, bất thần, tự dừng nghĩ về ba chữ “bạn đúng nghĩa”. Từ nhỏ đến lớn, với ai Phương cũng có thể quen rồi trò chuyện nên chưa bao giờ Phương có khái niệm”bạn đúng nghĩa”. Bởi khi càng hiểu về ba chữ đó người ta khó lòng mà giữ được một mối quan hệ lâu dài , chỉ cần cãi vã, xích mích hay làm nhau phật lòng thì lại đổ vỡ . Phương thì tính tình cởi mở, sống rất thoáng nên có khá nhiều bạn bè và cũng có luôn một hội ở trên lớp. Dòng suy nghĩ cắt ngang bởi tiếng nói từ đầu dây bên kia

- Sao không trả lời, im lặng là đồng ý phải không?

Phương lại nghĩ, một người như Minh sao lại không có nổi một người bạn?...

Mà một người không có bạn thì khổ biết bao nhiêu, mình có vô số đứa, suốt ngày bô bô bên tai còn thấy buồn, huống gì không có ai thì buồn chết được. Nghĩ thế nên Phương vô tình lỡ miệng:

- Ừ

Tiếng mẹ từ cửa vọng vào

- Xuống nhà ăn cho rồi con gái, đừng trốn luôn trong phòng thế.

Phương ngắt máy nhưng không quên để lại lời chào

- Tạm biệt Minh, tui phải đi ăn, hẹn gặp lại. . tút. tút. .

Ở trên đời này, có vô số những mối lương duyên. Có những mối lương duyên khiến người ta vui vẻ, mở cho người ta một chặn đường sống mới, hạnh phúc mới. Nhưng cũng có những mối lương duyên lại dang dở, lại chóng vánh, bắt đầu thì đẹp nhưng đó sau chỉ là một cái kết đầy vụn vặt, nông nổi của một thời trẻ dại. Không biết liệu Phương và Minh có phải là những mối lương duyên nông nổi như vậy không?

Cứ thế mỗi ngày trôi qua, Phương và Minh đã được người ta gọi là một “cặp” lúc nào không hay. Hầu như mỗi ngày Phương và Minh đều bên nhau, đều gọi điện đều nhắn tin, đều chia sẻ cho nhau vài chuyện mà đối phương gặp phải. Phương vẫn nghe người ta nói về tình yêu thời cấp ba nhưng chưa bao giờ Phương tưởng tượng được nó thế nào cho đến ngày Phương thấy nhớ Minh, thấy bức tức khi Minh trò chuyện với người con gái khác và cả một tá những hờn giận vô cớ. Phương sợ cái cảm giác lúc này trong Phương, nó chênghênh vênh, nó khó chịu, nó cứ thế nào ấy. Phải chăng, Phương đã thích Minh.

Còn Minh, Khi ở bên Phương Minh thấy mình an toàn, có lẽ người ta nghĩ Minh dở hơi vì chỉ có người con gái ở bên người con trai mình yêu mới nói ra hai từ “oan toàn” như thế. Nhưng thật sự, Minh luôn đề phòng với tất cả, chỉ trừ Phương ra là Minh luôn thoải mái cởi bỏ lớp vỏ bọc kia ra. Minh muốn ngỏ lời yêu Phương nhưng sợ Phương từ chối, nên cứ im lặng.

Phương và Minh quen nhau đã nửa năm nhưng Phương chưa nghe Minh kể

về gia đình về nơi ở hay về bất cứ điều gì hết. Có lúc, Phương thấy Minh gần thật gần, nhưng có lúc lại xa xăm, dù ở cạnh vẫn thấy có một khoảng cách nhất định không thể nào với tay tới. Phương muốn Minh vui vẻ, muốn Minh có thể mỉm cười với mọi người xung quanh như cách Minh vẫn đối xử với Phương hằng ngày. Nhưng mà có vẻ khó, vì Minh vẫn hay nội tâm, cái gì cũng giấu, buồn cũng giấu, vui cũng giấu, với Minh mọi thứ không có gì rõ ràng cả.

Năm nay, Minh bước vào mùa tuyển sinh đại học, Minh muốn theo đuổi con đường văn học, thích viết văn, sáng tác truyện nhưng gia đình Minh lại muốn Minh vào kinh tế. Minh chưa bao giờ có tiếng nói thực sự cho bản thân, chưa bao giờ nói ra điều bản thân thích, và cũng chưa bao giờ dũng cảm quyết định việc gì nếu ba mẹ phản đối. Minh muốn cho Phương biết và Minh cần Phương ủng hộ cái sở thích của mình. Minh nhắc điện thoại gọi Phương

- Gặp nhau Phương, Minh muốn nói chuyện.

- Ừ, chờ Phương tí. Phương đến chỗ mình vẫn hay gặp nhau nhá.

Đó là cánh đồng rộng, có một khoảng đất trống, Minh vẫn thường đèo Phương ra đó để tìm cái khoảng không bình yên cho hai đứa. Phương tới và Minh đang trầm ngâm nhìn Phương rất thân thuộc.

- Phương, Minh muốn hỏi “Phương thấy Minh làm nhà văn được không”

- Nhà văn, Phương không nghĩ Minh lại thích văn chương

- Sao Phương nghĩ vậy

- Vì Minh không lãng mạn

- chắc Phương chưa biết hết về Minh

- ừ, nhưng nếu Minh thích thì Phương luôn ủng hộ

Minh cười, và Minh biết mình nên làm gì. Minh cầm tay Phương, mặt đỏ

- Nếu Minh nói Minh thích Phương thì sao

Phương then thùng, má hồng hồng như vừa bị người ta bắt khi làm việc gì lên lút

- Ý Minh là Minh ... Minh. . Minh, thích Phương

- Anh thích em lâu rồi, đồ ngốc ạ. Thích em từ cái ngày đầu gặp em kia

- Hả?

- Vậy em không thích anh sao

- Có, em thích Minh.

Và mùa yêu đầu của hai đứa cứ trong sáng như thế, đến với nhau như hai con chim non lạc bầy, đang đập cánh bay thì va nhau rồi cùng nhau bay tiếp. Cái tình yêu ngây thơ, vụng dại ấy với những nhớ thương, hờn giận, quan tâm nó đẹp lắm. Tình yêu hai đứa là chuyện tình cò, một tình cò khiến người ta nghĩ lại đã thấy buồn cười, nhưng lại vô cùng thiêng liêng. Khi đó, Phương và Minh chưa hiểu thế nào là yêu thương nhưng đó mới là tình yêu thực sự. Bởi, khi người ta trưởng thành hơn một chút, hiểu rõ khái niệm yêu một chút thì người ta sẽ hiểu từ yêu theo một định nghĩa khác. Tình yêu học thời áo dài đẹp, không toan tính, không vụ lợi, không chiếm đoạt, đơn giản chỉ là mua cho nhau vài cái kẹo, tặng nhau một bông hoa hay đèo nhau quanh phố.

Phương cứ nghĩ là tình cảm của mình và Minh vẫn sẽ như thế cho mãi về sau. Nhưng đến một ngày Phương nhận ra tất cả mọi thứ đều có thể thay đổi.

Minh đậu đại học và đi lên thành phố theo đuổi ước mơ, dù gia đình ngăn cản. Từ đó Phương và Minh xa nhau, ngày Minh đi Phương đã khóc rất nhiều, khóc đến sưng mắt nhưng mà Minh không hề hay biết.

Ba Tháng sau ngày Minh đi là tròn một năm hai đứa quen nhau, Phương thì nhớ rõ mồn một, còn Minh bận việc học và làm thêm nên cũng quên cái ngày đáng nhớ ấy. Phương chờ mãi, chờ mãi vẫn không thấy cuộc gọi nào từ Minh, Phương lại khóc, lại hờn, lại tủi, rồi lại nhủ “Minh chia tay Minh nha”.

Điện thoại Minh khi đó tắt nguồn nên mãi sáng hôm sau Minh mới thấy tin

nhấn đó nhưng Minh chỉ kịp nhấn lại một tin “anh bận lắm, em cứ hờn đi. Anh không có thời gian rảnh đâu”. Phương thấy xót xa cho mỗi tình đầu của mình, mọi thứ sao nhanh đổ vỡ quá khi Minh mới ra ngoài xã hội lần lộn ba tháng. Rồi sau này, Phương phải một mình tự khóc rồi tự dỗ dành mình hay sao?, Phương làm gì sai mà phải như vậy?.

Phương và Minh còn quá trẻ để hiểu thế nào là hi sinh. Vì thế, cứ cãi vã, cứ hờn trách. Một tháng sau, Phương và Minh chia tay thật. Cuối cùng ngày này cũng đến, ngày Phương chưa bao giờ muốn nó xảy ra. Nhưng hơn ai hết, Phương biết mình nên dừng lại. Bởi bây giờ ngoài tình yêu Minh dành cho Phương còn có đồng tiền, có sự nghiệp, có ước mơ và vô vàn thứ chen chân vào. Thật sự, tình yêu con nít rất đẹp cho đến khi người ta lớn, người ta đôi mươi nhìn lại vẫn thấy đẹp. Chỉ là nó mãi mãi chỉ là một vùng kí ức còn xót lại sau những ngày mưa tầm tã ướt ghen.

Khi xưa Phương đau vì bị Minh đụng ngã, nhưng đó là nỗi đau mở ra mùa yêu đầu hạnh phúc. Còn bây giờ, khi mất Minh, Phương thấy đau, nhưng nỗi đau này vĩnh viễn không lành. Như vết thương thì để lại sẹo trên tay, còn Minh để sẹo trong lòng, bằng cách nào đó sẹo sẽ lành nhưng không thể xóa hết dấu vết.

Phương gạt mình tỉnh dậy nhìn mưa vẫn rơi, sức tỉnh, nước mắt lăn dài... chưa chút, thì ra đó chỉ là một chuỗi kí ức của hơn một năm trước, bây giờ nhắc lại vẫn thấy đau.

Phương ngậm ngùi, lau nước mắt viết tiếp trang nhật kí còn dang dở với câu kết

- “Những rung động đầu đời_cứ thế hóa mây bay”